

Arrest

nr. 300 168 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is gekend onder diverse identiteiten waarbij hij zich uit geeft als afkomstig uit Pakistan, Marokko en Palestina.

De verzoekende partij werd op 23 september 2022 aangehouden na een betrapping op heterdaad voor feiten van slagen en verwondingen.

Op 24 september 2022 werd haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 april 2023 werd opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2023 werd de verzoekende partij staande gehouden wegens feiten van diefstal en werd zij gehoord door de Politie van de zone PZ BRUSSEL WEST.

Op 13 juni 2023 werd de verzoekende partij wederom op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen en werd zij opnieuw aangehouden.

Op 14 juni 2023 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag nam de verwerende partij een inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit betreffen de beide bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 juni 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: --

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias: A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., (...)1995, Palestina, M. A., (...)1995, Marokko, M. A., (...)1995, Palestina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M. A., ° (...)1995, Pakistan, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., (...)1995, Palestina, M. A., (...)1995, Marokko, M. A., (...)1995, Palestina

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Betrokkene werd op 13 april 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2022 en 7 april 2023 dat hem betekend werd op resp. 24 september 2022 en 7 april 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 24 september 2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M. A., ° (...)1995, Pakistan, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., (...)1995, Palestina, M. A., (...)1995, Marokko, M. A., (...)1995, Palestina

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Betrokkene werd op 13 april 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2022 en 7 april 2023 dat hem betekend werd op resp. 24 september 2022 en 7 april 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 24 september 2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M. A., °(...)1995, Pakistan, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., (...)1995, Palestina, M. A., (...)1995, Marokko, M. A., (...)1995, Palestina

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Betrokkene werd op 13 april 2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2022 en 7 april 2023 dat hem betekend werd op resp. 24 september 2022 en 7 april 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 24 september 2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. V., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de de Korpschef van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te VOTTEM de betrokkene, M. A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te VOTTEM"

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod en deze is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 juni 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: --

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias: A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., ° (...)1995, Palestina, A. M., (...)1995, Palestina, M. A., (...)1995, Marokko, M. A., (...)1995, Palestina

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14 juni 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2022 en 7 april 2023 dat hem betekend werd op resp. 24 september 2022 en 7 april 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat integraal gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"i. Décision querellée

(...)

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé en Palestine.

En effet, il ne semble pas que l'autorité administrative ait tenu compte de la situation sécuritaire sur place lors de la prise de la décision litigieuse.

Plus généralement, aucune analyse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH n'a été effectuée par l'Office des Etrangers au moment de la prise de l'ordre de quitter le territoire.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Or, la situation sécuritaire reste très difficile en Palestine.

Selon le rapport d'Amnesty International 2022, « Des groupes armés palestiniens ont commis de probables crimes de guerre à Gaza durant trois jours d'affrontements avec l'armée israélienne au mois d'août, en utilisant des roquettes non guidées dans des zones civiles densément peuplées et en tuant au moins sept civils palestiniens. Les autorités palestiniennes ont continué d'appliquer des restrictions sévères de la liberté d'expression, d'association et de réunion en Cisjordanie et à Gaza. Elles ont en outre placé des dizaines de personnes en détention arbitraire et en ont soumis beaucoup à la torture et à d'autres mauvais traitements. La justice tardait toujours à être rendue pour de graves violations des droits humains. Les autorités de facto du Hamas à Gaza ont procédé à leurs premières exécutions depuis cinq ans (...)

Des groupes armés palestiniens ont commis de probables crimes de guerre dans la bande de Gaza durant ces trois jours d'affrontements, en utilisant des roquettes non guidées dans des zones civiles densément peuplées. Le 6 août, une roquette vraisemblablement tirée par le Djihad islamique palestinien vers Israël a manqué sa cible et frappé une rue du camp de personnes réfugiées de Jabalia, tuant sept civils, dont quatre enfants, et en blessant au moins 15 autres. Sept autres civil-e-s palestiniens, dont cinq enfants, ont été tués dans quatre autres attaques dans les camps de réfugié-e-s d'Izbat Beit Hanoun, d'Al Bureij et de Jabalia ainsi qu'à Beit Hanoun, après lesquelles les débris d'armes ont été immédiatement enlevés. Le retrait de tous les débris d'armes utilisées lors d'attaques est une pratique récurrente à la suite des tirs manqués de roquettes palestiniennes. Les autorités du Hamas ont déclaré qu'elles enquêteraient sur toutes les attaques meurtrières, mais elles n'ont publié aucune conclusion.

En mars et en avril, des attaques menées individuellement par des Palestiniens armés ont fait 18 morts dans diverses villes d'Israël. Les assaillants ne semblaient avoir aucun lien direct avec les groupes armés palestiniens, mais leurs actions ont été saluées par les autorités de facto à Gaza, ce qui pourrait s'apparenter à une incitation à la violence. Les propos du chef du Hamas à Gaza, Yahya Sinwar, appelant les Palestiniens à employer tous les moyens à leur disposition pour attaquer des Israéliens auraient contribué aux attaques menées ensuite.

En outre, dans arrêt du 25 avril 2023, n° 288 029, le Conseil du Contentieux des Etrangers a annulé une décision du CGRA au motif qu'il ne disposait pas suffisamment d'éléments concrets pour statuer en toute connaissance de cause, eu égard au fait que l'emplacement du lieu de vie du requérant pouvait peut-être l'exposer davantage que les autres citoyens gazaouis à la violence aveugle.

Or, Monsieur M. provient également de la bande de Gaza.

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers la Palestine.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays.

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination,

compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé.

En conséquence, il apparaît que l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen en profondeur de la situation vis-à-vis du prescrit de l'article 3 de la CEDH. En ayant l'intention de renvoyer le requérant en Palestine, il l'expose à un risque clair d'y subir des traitements inhumains ou dégradants."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in essentie in haar eerste middel dat zij afkomstig is van Palestina en meer bepaald van de Gazastrook en dat de verwerende partij volgens haar haar situatie niet op afdoende wijze heeft onderzocht in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Palestina.

In de hoofding van de eerste bestreden beslissing staat echter uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij de Pakistaanse nationaliteit bezit en dus niet de Palestijnse. Bij een eventuele gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing (die in casu overigens nog niet aan de orde is) zal de verzoekende partij dan ook niet naar Palestina, maar wel naar Pakistan worden gerefugeerd.

Ter terechtzitting vraagt de kamervoorzitter of de verzoekende partij haar afkomst uit Gaza met documenten kan aantonen. De raadvrouw van de verzoekende partij merkt daarop op niet in bezit te zijn van stukken betreffende haar afkomst uit Gaza. De verwerende partij verwijst ter terechtzitting naar de nota met opmerkingen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is van Palestina, laat staan de Gazastrook. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij het motief van de eerste bestreden beslissing niet betwist dat zij in het verleden verschillende aliases gebruikte, waaraan zij niet altijd dezelfde nationaliteit koppelde.

Aangezien de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is van Palestina, laat staan uit de Gazastrook, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM had moeten onderzoeken in het kader van een mogelijke terugkeer naar Palestina en meer bepaald de Gazastrook. De verzoekende partij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat zij van daar afkomstig is. De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren indien zij zelf op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat de nationaliteit die de verwerende partij haar in de bestreden beslissing heeft toegerekend foutief zou zijn. Een loutere bewering volstaat daartoe uiteraard niet.

De verzoekende partij maakt haar standpunt dan ook niet aannemelijk.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen enkel van de overige motieven van de eerste bestreden beslissing betwist. Deze blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat integraal gericht is tegen het inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het hoorrecht. Zij verwijt de verwerende partij verder ook een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“B. QUANT A L’INTERDICTION D’ENTREE

1.

L’Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

(...)

2.

Concernant la violation de l'article 3 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux arguments développés ci-dessus concernant l'ordre de quitter le territoire.

3.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. § 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est

déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

5.

En outre, l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un pays rongé par la guerre, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d'entrée de trois ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute nouvelle demande d'asile en Belgique.

6.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

7.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En effet, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]».

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »

Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».

Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem', ont été mis à mal dans le cas d'espèce.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. Plus spécifiquement, comme indiqué ci-dessus, la situation sécuritaire en Palestine et notamment dans la bande de Gaza reste problématique.

Il n'est pas exclu que le requérant soit soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Palestine.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant trois ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

L'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, maar het inreisverbod is niet gegrond op deze bepaling. Dit onderdeel van het tweede middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat zij voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijst naar de uiteenzetting van haar eerste middel. Zij stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het automatisch opleggen van een inreisverbod niet toelaat. Een inreisverbod vereist volgens de verzoekende partij een motivering die los staat van die van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt dat de motieven van de twee bestreden beslissingen in casu dezelfde zijn. De verwerende partij was volgens haar gehouden om het inreisverbod anders te motiveren dan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien is de opgelegde maatregel volgens de verzoekende partij volledig disproportioneel en maakt zij een manifeste beoordelingsfout uit. Zelfs nu de verzoekende partij naar eigen zeggen geen enkel antecedent heeft in België en zij naar hier komt om asiel aan te vragen omdat zij van een land komt dat verscheurd wordt door oorlog, krijgt zij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, en een inreisverbod van drie jaar, en wordt zij administratief opgesloten, wat er volgens de verzoekende partij op wijst dat de verwerende partij haar wil ontmoedigen om een nieuwe asielaanvraag in België in te dienen. De verzoekende partij voert verder ook de schending van haar hoorrecht aan. Zij stelt dat zij haar standpunt aangaande het inreisverbod niet op voorhand heeft kunnen duiden, wat volgens haar in het kader van de hoorplicht wel moet. De verzoekende partij stelt dat zij, toen zij door de politie van Brussel werd weerhouden, niet is uitgenodigd om op een serieuze manier haar situatie toe te lichten. De bestreden beslissingen bevatten geen enkel detail op dit punt en zijn volgens de verzoekende partij zeer algemeen. Naar eigen zeggen beschikte de verzoekende partij over elementen die zij aan het bestuur kon te kennen geven en die een ander licht hadden kunnen werpen op haar zaak, meer bepaald de precarie situatie in Palestina en meer bepaald in de Gazastrook. De verzoekende partij stelt verder ook dat de verwerende partij volgens haar de termijn van drie jaar van het inreisverbod niet afdoende heeft gemotiveerd. De band tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie werd volgens de verzoekende partij niet gepreciseerd. Het simpele feit van zonder visum het Rijk binnen te komen en hier geen adres te hebben volstaat volgens de verzoekende partij niet om haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De verwerende partij heeft volgens haar dan ook een manifeste appreciatiefout begaan.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij houdt voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod moeten gegrond zijn op verschillende motieven. De Raad kan dit standpunt niet bijtreden, in die zin dat het enkel relevant is of de bestreden beslissing gegrond is op motieven die afdoende zijn. Of ze al dan niet verschillend zijn doet in principe niet ter zake. Het is aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat de concrete motieven van een bestreden beslissing niet afdoende of kennelijk onredelijk zijn. Uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat het gesteund is op verschillende motieven, die uitgebreid in de tweede bestreden beslissing worden uiteengezet:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2022 en 7 april 2023 dat hem betekend werd op resp. 24 september 2022 en 7 april 2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met een wapen.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

De Raad kan vooreerst vaststellen dat de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet volledig identiek zijn. Het inreisverbod is gesteund op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. (...)”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

De verzoekende partij betwist niet dat haar in de eerste bestreden beslissing, die overeind blijft zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, noch dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Beide gronden voor het inreisverbod blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij stelt dat zij geen enkel antecedent heeft in België en zij naar hier komt om asiel aan te vragen omdat zij van een land komt dat verscheurd wordt door oorlog. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt maakt de verzoekende partij echter helemaal niet aannemelijk dat zij afkomstig is van Palestina. Bovendien betwist de verzoekende partij evenmin op enige concrete wijze voormelde motieven van de bestreden beslissing die stellen dat de verzoekende partij recentelijk tot driemaal toe op heterdaad werd betrap op misdrijven, namelijk: *“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 13 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen met een wapen. Volgens het administratief verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST dd. 3 juni 2023 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST op 23 september 2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van slagen en verwondingen.”* De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat zij geen ‘antecedenten’ heeft in België. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op grond van voormelde vaststellingen oordeelde dat *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

De verzoekende partij voert de schending van de hoorplicht aan en stelt dat zij, toen zij door de politie van Brussel werd weerhouden, niet is uitgenodigd om op een serieuze manier haar situatie toe te lichten. De tweede bestreden beslissing vermeldt nochtans uitdrukkelijk dat *“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 14 juni 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad op die datum werd gehoord. Verder vermeldt de eerste bestreden beslissing, die overeind blijft, onder meer dat *“Betrokkene op 13 april 2023 (werd) uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.”* Dit blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij haar niet de kans heeft gegeven haar argumenten naar voor te brengen in het kader van de bestreden beslissingen. Verder wordt op basis van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens dit gehoor in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.”*, *“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.”*, en *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Uit deze elementen blijkt dan ook dat de verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gekregen om haar argumenten aan het bestuur te laten kennen voor het afgeven van de bestreden beslissingen. Los van deze vaststelling stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aangeeft dat zij beschikte over elementen die zij aan het bestuur had kunnen te kennen geven indien zij op afdoende wijze zou gehoord geweest zijn, en die een ander licht hadden kunnen werpen op haar zaak, meer bepaald de preciaire situatie in Palestina en meer bepaald in de Gazastrook. Uit de bespreking van het eerste middel is echter al gebleken dat de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Palestina, laat staan de Gazastrook. Zelfs al zou de verzoekende partij niet op afdoende wijze zijn gehoord, wat zij niet aannemelijk maakt, dan nog maakt de verzoekende partij met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die een ander licht hadden kunnen werpen op haar zaak.

De verzoekende partij betoogt ten slotte dat een inreisverbod van drie jaar volgens haar disproportioneel is. Het simpele feit van zonder visum het Rijk binnen te komen en hier geen adres te hebben volstaat volgens de verzoekende partij niet om haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De Raad kan echter enkel vaststellen dat de tweede bestreden beslissing geen motieven bevat die stellen dat het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij zou zijn opgelegd omdat zij niet in het bezit is van een visum en geen adres heeft. Dit blijkt duidelijk uit de eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing. Dit onderdeel van het tweede middel mist dan ook feitelijke grondslag. Uit bovenvermelde motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een hele reeks motieven in de tweede bestreden beslissing heeft opgenomen waarom zij van oordeel is dat een inreisverbod voor een termijn van drie jaar in casu gepast is. De verzoekende partij laat na deze motieven op enige concrete wijze te weerleggen, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU